Sääna tulen waatamaie,
Ehk on selle jõõ misella,
Mis see eite koduha jõõtes
Ehk on selle jõs misella,
Mis see eite koduna jootis.
Seda teaneb leppa poega,
Arwab Harjo mee sulane,
Ehk tema kõnnib äida teeda,
Olle kinkerid käes'so,
Saia kaksid kaend elas'so,
Ehk on serko ammu jõnud,
Hani ammu einestanud.

Weidi aja pärast tuleb prundi kirst järgmise laulu all, mida prundi poolt naised raalitawad, peigmehe õue:

Pei ukene, poisi kene,
Las kõsime, kannatame,
Kas on meie marja maada,
Meie marja kerstu maada,
Aidas rüete alets,
Kõrendul on kuue maada,
Ja kalli kalduka maada
Tedre kirju teki maada.
Kui ep ole meie marja maada,
Meie marja kerstu maada —
Prundi wend punasi kene,
Sasa löitaja saleda,
Ümber hüpita hobune,
Takurpäri taüli tele,
Wii kulla oma koduse
Ja marja oma majale,
Hani oma halli kalle,
Kana oma kaewu teele,
Tedre oma teerajale;

Seal on meie marja maani,
Aedas rüete alani,
Kõrendul on kuue maani
Ja kana kalduka maani,
Tedre kirju teki maani.

Prundi kirstu peigmehe wõeraste ees seis ma jättes wõtab prundi wend määratu suure kalle tohu põuest wälja ja hakkab lugema:

„Suur wõeramaa, palju ja kalli kaubadega
„laew on linna alla tulnud, mis 900,000 rubla eest
„kaupa lees on: 10,000 rbl. e. Siit maalt kallid
„jüdi rätsikuid, 20,000 rbl. e. Sarlamaa kalliist
„kalewist 20,000 rbl e. Hõbe ja kuld õlgi, preesi-
„lid ja sõrmusid, 10,000 rbl. e. kallid näes te elue-
„lid ja pärlised, 5,000 rbl. e juuda sitta ja pärgli
„paska u. u. e. Kui nüid siin linnas nõuda palju
„rahwast on, et seda määratud suurt ja kalliist
„kaupa ühe miljoni rubla eest ära osta wad, siis
„wõib see laew siia paigale jäädа ja laewa lue-
„gid lahti tehtud saada." —

Ei pakuta aga seda hinda, mis nõutakse, siis pöör-
wad kirstu mehed jälle oma teed minna, kui neid mitte
rawalaste kinni ei peeta. Läheb aga kaup ühte, siis
walwawad kirstu wedajad ja olgu nobedad, et peigmehe
poolt palja hambad ja tembutajad kirstu kõrsi mitte
katki ei löika, sest

„kauba laew tahtwat õige ruttu paigale panna
„et mitte ladama leitsu raha ei hakata nõudma."

Kui kirst on maha tõstetud, siis tuleb prunt, ja annab kirstust kõhu walu rohtu, sest tõstjad „olewat naba ära-wenitanud." Oli prundi kerst oma paigale peale pandud, siis olid'ka juba lõuna söögid lauale kantud ning palua-leisi aeti sööma. Onamis te iga palua lõõgi seal sai õlut ifamehest ehk pulma ilast weidi laua alla wiletud,